

RASISTISKT VÅLD I 15 EU-MEDLEMSSTATER

En jämförande översikt över resultaten av rapporterna
från Raxens nationella kontaktpunkter 2001-2004

Sammanfattning

De landsspecifika uppgifterna i rapporten har lämnats av de nationella kontaktpunkterna som ingår i nätverket för information om rasism och främlingsfientlighet (Raxen).
Sammanfattningen ges enbart i informationssyfte och utgör inte någon juridisk rådgivning eller något juridiskt yttrande.

Förord

Rasistiskt våld kan ta sig uttryck på en mängd olika sätt. Det kan vara alltifrån verbala kränkningar, väggklotter och mobbning till mordbrand, vandalism, fysiskt våld och till och med mord, och är tyvärr ett ständigt problem i de flesta medlemsstater i Europeiska unionen. Rasistiskt våld skiljer sig från andra typer av våld genom motivet bakom beteendet. Verkningarna berör inte bara den utsatte personens liv och familj, utan också relationerna mellan olika grupper i samhället. Rasistiskt våld kan också vara gränsöverskridande i sitt omfång, och därmed inverka på relationerna mellan medlemsstaterna, i och med att förövarna av rasistiskt våld kan försöka dra nytta av de olika normerna i enskilda medlemsstater för att begå eller stödja rasistiska handlingar. Motåtgärderna kräver därför lämpliga och tillförlitliga uppgifter både på nationell och europeisk nivå för att vara effektiva. Rapporteringssystemen bör också omfatta ett antal minimiriktlinjer för att säkerställa att offren får samma stöd och behandling i hela Europeiska unionen.

Denna rapport visar emellertid att uppgifterna som samlas in och åtgärderna mot problemet skiljer sig mycket åt mellan medlemsstaterna. Medlemsstater med de bästa systemen för uppgiftsinsamling har också de högsta siffrorna över rasistiskt våld och betraktas ofta som de stater som har de flesta rasistiska incidenterna. Detta är inte fallet. Uppgiftsinsamlingen är av största vikt för att få kunskap om den egentliga omfattningen av rasistiskt våld och för att kunna utarbeta strategier för att bekämpa fenomenet. Centrumet uppmanar därför de medlemsstater som inte har ett effektivt system för uppgiftsinsamling att undersöka de mer avancerade system som används i andra medlemsstater, och att utarbeta effektiva och systematiska metoder för att registrera rasistiska våldshandlingar.

Rapporten uppmärksammar att det i många medlemsstater faktiskt inte förekommer någon insamling av uppgifter om rasistiskt våld alls, eller också är den ineffektiv. Utan ordentliga uppgifter om omfattningen och arten av rasistiskt våld har medlemsstaterna svårt att ta fram effektiva motåtgärder, och det går inte att få noggrann information om situationen för de personer som utsatts för rasistiskt våld. Offren löper risk att bli eller förbli osynliga i medlemsstaterna till följd av otillräckliga eller obefintliga system för uppgiftsinsamling.

Rapporten har tagits fram för att stödja medlemsstaterna i arbetet med att utforma lämpliga åtgärder mot rasistiskt våld. Den ger en analytiskt jämförande översikt över omfattningen och arten av rasistiskt våld i femton medlemsstater. Rapporten bygger på officiella och inofficiella uppgiftskällor som förts samman med hjälp av centrumets nationella kontaktpunkter, som ingår i nätverket Raxen, och ger en inblick i problemet med och åtgärderna mot rasistiskt våld under perioden 2001-2004.

Huvudrapporten innehåller en analys av den allmänna situationen i var och en av medlemsstaterna när det gäller rasistiskt våld. Det finns information om officiella och inofficiella mekanismer för insamling av uppgifter om rasistiskt våld i varje

medlemsstat. Kvantitativa uppgifter ges i den mån de varit tillgängliga för de nationella kontaktpunkterna. Uppgifterna sätts i sitt nationella sammanhang med hänsyn till det politiska och sociala klimatet i varje enskild medlemsstat, och i slutet av varje landsprofil ges ett kort sammandrag av de senaste strategierna för att på olika sätt bekämpa problemet med rasistiskt våld. Därefter följer en jämförande EU-översikt över rasistiska brott och mekanismer för insamling av uppgifter om rasistiska brott i de femton medlemsstaterna, samt en förklarande analys av fenomenet rasistiskt våld. I sammanfattningen behandlas de viktigaste rön.

Det hävdas ofta att uppgifter som innehåller information om etniskt eller nationellt ursprung inte bör samlas in. Enligt Europeiska unionens direktiv om likabehandling oavsett ras kan emellertid information om indirekt diskriminering samlas in med hjälp av statistiska uppgifter, förutsatt att informationen om etniskt ursprung gjorts anonym. Således skulle det inte finnas några hinder att samla in uppgifter om rasistiskt våld utifrån offrets etniska eller nationella ursprung. I rapporten ges exempel på länder som för närvarande samlar in uppgifter om minoriteters upplevelser av rasistiskt våld och som till synes inte handlar mot Europeiska unionens direktiv om dataskydd. Det ges rekommendationer till en rad åtgärder för att införa metoder för insamling av omfattande uppgifter om rasistiskt våld i hela EU.

Uppgifterna i rapporten har samlats in av de nationella kontaktpunkterna i nätverket för information om rasism och främlingsfientlighet (Raxen). Centrumet har därefter granskat uppgifterna och utarbetat en jämförande översikt över rasistiskt våld i de femton medlemsstaterna. Centrumet har tidigare utarbetat liknande översikter över situationen när det gäller sysselsättning, utbildning och lagstiftning, och dessa finns i tryckt eller elektronisk form på webbplatsen (www.eumc.eu.int). Jag vill framföra mitt tack till de nationella kontaktpunkterna för det utmärkta arbete de har utfört genom att förse oss med de ursprungliga uppgifterna till rapporten, och till forskningspersonalen vid centrumet för att ha utarbetat en sådan grundlig och detaljerad jämförande analys.

Beate Winkler
Direktör

Sammanfattning

SYFTE OCH BAKGRUND

Syfte

Rasistiskt våld är den mest avskyvärda yttringen av rasism och främlingsfientlighet. Det får konsekvenser inte bara för de direkta offren, deras familjer och vänner utan även för hela samhällen. Enskilda incidenter av rasistiskt våld eller ständiga exempel på riktad diskriminering ingjuter rädsla hos utsatta grupper. När regeringar och det civila samhället inte lyckas agera effektivt mot problemet med rasistiskt våld genom att fördöma, försöka förebygga och bestraffa det, kan potentiella och faktiska offer känna att deras upplevelser av diskriminering inte tas på allvar. Samtidigt kan ineffektiva åtgärder mot rasistiskt våld sända ut fel signaler till förövarna, nämligen att deras gärningar inte kommer att bestraffas.

Centrumets rapport om rasistiskt våld i femton EU-medlemsstater visar omfattningen och arten av rasistiskt våld samt motåtgärderna i EU-15. I rapporten ges den information om rasistiskt våld som finns tillgänglig från officiella och inofficiella källor. Rapporten visar vad vi vet och vad vi inte vet om problemet och hur insamlingen av uppgifter om och åtgärderna mot rasistiskt våld kan förbättras. Det är viktigt att förbättra uppgiftsinsamlingen för att få fram effektivare åtgärder mot ett problem som det saknas utförliga och korrekta uppgifter om i många medlemsstater.

De straffrättsliga myndigheterna, nämligen polisen, som har en tillfredsställande insamling av uppgifter om rasistiskt våld och som använder denna information för att ta fram praktiska motåtgärder, kan börja inrikta sig på problemet på ett mer effektivt sätt med hänsyn till följande viktiga punkter:

- **Offer för rasistiskt våld:** Uppmuntra offren att anmäla incidenter genom att se allvarligt på deras upplevelser. Skaffa under tiden ordentliga uppgifter om vilka offren är, erbjud stöd till offren och hänvisa dem till organ för specialiststöd i de fall det finns sådana.
- **Samhällsgrupper som är utsatta för rasistiskt våld:** Reagera på den rädsla och otrygghet som utsatta samhällsgrupper känner genom att bygga upp ett förtroende. Utforma hänsynsfulla, effektiva och synliga polisåtgärder som kan stärka förtroendet och som kommer att uppmuntra till anmälningar av rasdiskriminering.
- **Utövare av rasistiskt våld:** Ta fram exakta uppgifter om gärningsmännen med hjälp av befintliga och väl etablerade underrättsystem och förfaranden för att bygga upp en effektiv databas. Vid effektivt polisarbete och bestraffning av rasistiskt våld vet gärningsmännen att de straffrättsliga myndigheterna (och därmed staten) ser rasistiskt våld som ett allvarligt brott.

Huvudrapporten visar att det finns ett antal medlemsstater som har börjat eller håller på att ta fram åtgärder mot rasistiskt våld och som tar hänsyn till några av punkterna ovan. När man läser denna sammanfattning och huvudrapporten bör man komma ihåg att de få medlemsstater som i dagsläget utarbetat goda åtgärder mot rasistiskt våld tidigare befann sig i samma skede som de medlemsstater som nu måste ta fram omfattande motåtgärder.

I huvudrapporten redogörs också för anmärkningsvärda åtgärder mot rasistiskt våld i medlemsstaterna som vidtas av såväl staten som det civila samhället.

- **Staten och det civila samhället:** Staten och det civila samhället bör uppmuntras till att bygga upp partnerskap och därigenom delge varandra kunskaper om rasistiskt våld (om offren och gärningsmännen). Att arbeta i partnerskap kan öka kunskaperna om effektiva förebyggande insatser, motåtgärder och bestraffning av rasistiskt våld, och kan också bidra till att säkerställa att resurserna används där de bäst behövs och kan ge resultat.
- **(God) praxis:** Som exempel på god praxis bör man fastställa och belysa positiva initiativ mot rasistiskt våld som tagits av staten och det civila samhället, för att därigenom dra lärdom av framgångsrika initiativ (på lokal, nationell och internationell nivå). Samtidigt bör misslyckade metoder också uppmärksammas för att undvika att dålig praxis upprepas och användningen av resurserna blir ineffektiv.

Denna sammanfattning och huvudrapporten visar omfattningen av och åtgärderna mot rasistiskt våld i EU-15. De ger därmed en översikt över de aktuella kunskaperna om rasistiskt våld och åtgärderna som vidtas av staten och det civila samhället i de enskilda medlemsstaterna.

Bakgrund

Innehållet i rapporten bygger på de uppgifter som Raxens nationella kontaktpunkter ⁽¹⁾ lämnar till centrumet varje år och som visar omfattningen och arten av rasistiskt våld och motåtgärderna i de 15 EU-medlemsstaterna ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Nätverket består av 25 avtalsbundna konsortier av organisationer (forskningsorganisationer, icke statliga organisationer, specialorgan, arbetsmarknadens parter osv.), som fungerar som centrumets nationella kontaktpunkter i var och en av Europeiska unionens medlemsstater och som samlar in objektiva, tillförlitliga och jämförbara uppgifter om rasism och främlingsfientlighet inom området för sysselsättning, utbildning och boende, om situationen när det gäller rasistiska våldshandlingar och brott, samt om utvecklingen på lagstiftningsområdet, däribland domstolsmål.

⁽²⁾ Eftersom undersökningen gällde en tidsperiod före EU:s utvidgning med tio nya medlemsstater (i maj 2004), innehåller rapporten bara uppgifter från de tidigare 15 medlemsstaterna. I bilaga II i huvudrapporten ges emellertid viss information om mekanismer för insamling av uppgifter om rasistiskt våld i de tio nya medlemsstaterna, som begärdes från de nya nationella kontaktpunkterna 2004.

Informationen, i den mån den är tillgänglig, omfattar åren 2001, 2002, 2003 och delar av 2004.

De nationella kontaktpunkternas huvudsakliga arbetsuppgift var att lägga fram alla uppgifter, både från officiella och inofficiella källor, om omfattningen och arten av rasistiskt våld som fanns tillgängliga i deras respektive land. De skulle också i stora drag redogöra för mekanismerna för insamling av uppgifter om rasistiskt våld. Vidare skulle de samla in uppgifter om motåtgärder och andra initiativ, däribland relevant lagstiftning, för att bekämpa rasistiskt våld. Det begärdes också en beskrivning om bakgrunden till rasistiskt våld i varje land, och i synnerhet extremistiska organisationers verksamhet, för att försöka sätta de inrapporterade uppgifterna om rasistiskt våld i ett socialt och politiskt sammanhang i det berörda landet.

I slutet av rapporten visas uppgifterna för varje medlemsstat i en jämförande översikt, där det är möjligt att kritiskt bedöma varje medlemsstats mekanismer för insamling av uppgifter om rasistiskt våld. Rapporten möjliggör därmed en kritisk granskning av "god praxis" för att vidta åtgärder mot problemet med rasistiskt våld.

Termen "rasistiskt våld" kan i sig tolkas på flera olika sätt. De flesta medlemsstater har ingen juridisk definition på "rasistiskt våld". Samhällsvetare med specialkunskaper på detta område och icke statliga organisationer definierar det vanligen som rasistiskt motiverade brottsliga handlingar mot en person och/eller egendom, och ibland innefattar definitionen verbal kränkning och hets till rashat. Till stöd för insamlingen av information i nationellt sammanhang riktar vissa medlemsstater särskilt in sig på nynazistiska organisationer och deras verksamhet. De nationella kontaktpunkterna fick inga anvisningar om hur rasistiskt våld skulle definieras, utan ombads att samla in uppgifter om de olika infallsvinklarna i medlemsstaterna. Därmed hoppas centrumet kunna fånga upp så mycket information som möjligt och fastställa likheterna och skillnaderna mellan metoderna för anmälningar och registreringar.

De nationella kontaktpunkternas sätt att ta sig an ämnet rasistiskt våld speglar i allmänhet den vikt varje medlemsstat lägger vid problemet med rasistiskt våld. De medlemsstater som har en lång tradition av forskning, aktiva icke statliga organisationer och strategiska insatser på området rasistiskt våld har som regel också de mest omfattande uppgifterna om rasistiskt våld. Vissa av de nationella kontaktpunkterna hade därför en stor mängd information att arbeta med, medan andra saknade tillgänglig information. Resultaten som läggs fram här visar tydligt de stora skillnaderna i omfattning och detaljrikhet av de tillgängliga uppgifterna i varje medlemsstat.

RAPPORTENS INNEHÅLL

Rapporten är uppdelad i tre delar.

Den jämförande huvudöversikten av undersökningens resultat finns i kapitel 19.

DEL I – UNDERSÖKNINGENS KONTEXT

I **kapitel 1 i del I** anges undersökningens kontext med hänsyn till betydelsen av termerna "ras", "etnisk tillhörighet" och "rasism". Detta bidrar till att sätta ramarna för en definition och tolkning av "våld" och i synnerhet "rasistiskt våld", som är undersökningens centrala del i rapporten. Efter en redogörelse för samhällsvetenskapliga och brottsbaserade tolkningar av "rasistiskt våld" ger **kapitel 2** en översikt över juridiska definitioner av och synsätt på "rasistiskt våld". I kapitlet redogörs också kort för nationella och internationella instrument, som på olika sätt omfattar åtgärder mot rasistiskt våld. **Kapitel 3** ger slutligen en kritisk kommentar till försöken att mäta omfattningen och arten av rasistiskt våld, främst som en uppgift att jämföra länderna med varandra, och ser på fördelarna och nackdelarna med officiella och alternativa mekanismer för uppgiftsinsamling.

DEL II – UNDERSÖKNINGSRESULTAT FÖR VAR OCH EN AV DE 15 MEDLEMSSTATERNA

I **del II** behandlas de 15 medlemsstaterna i tur och ordning och i **kapitel 4-18** undersöks de uppgifter och uppgiftskällor som finns i fråga om rasistiskt våld. För varje medlemsstat sätts resultaten in i ett sammanhang med hänsyn till den sociala och politiska bakgrunden till fenomenet i den berörda medlemsstaten, och fokus ligger på förekomsten av extremistiska grupper och vilken inverkan detta har på invandrare och andra minoritetsgrupper. Varje kapitel presenterar officiella och inofficiella uppgifter, som den nationella kontaktpunkten anser vara tillförlitliga, i ett försök att ge en bild av vad man vet och inte vet om rasistiskt våld i varje medlemsstat. Därefter ges information om vad som hänt på det politiska, straffrättsliga och strategiska området, som kan anses vara en positiv, och ibland negativ, utveckling med hänsyn till insamlingen av uppgifter om rasistiskt våld.

Några nationella kontaktpunkter kunde enbart ge beskrivande kvalitativa redogörelser för rasistiska incidenter, som ofta byggde på rapporter i media. Istället för att presentera ett urval av dessa redogörelser i den jämförande rapporten, med risk för att ge läsaren en skev bild av arten av rasistiskt våld i en viss medlemsstat, beslutades att fokusera på kvantitativa uppgifter. Med tanke på att centrumets främsta uppgift är att "förse gemenskapen och dess medlemsstater med objektiva, tillförlitliga och jämförbara uppgifter", ansågs huvudsyftet med den jämförande rapporten om rasistiskt våld vara att ge en beskrivning och kritisk bedömning av insamlingen av officiella och inofficiella kvantitativa uppgifter.

DEL III – ÖVERSIKT OCH TOLKNING AV UNDERSÖKNINGSRESULTAT

Efter de 15 enskilda nationella rapporterna ger **kapitel 19** en jämförande översikt över omfattningen och arten av rasistiskt våld i var och en av de 15 medlemsstaterna. Eftersom det är svårt att jämföra sparsamma och olikartade uppsättningar av uppgifter från de olika länderna görs i kapitlet en granskning av märkbara uppgiftstrender i utvalda medlemsstater. På grundval av undersökningens resultat framkommer frågan huruvida medlemsstaterna underrapporterar rasistiska incidenter. Det görs också en kritisk bedömning av lämpligheten eller olämpligheten med de befintliga mekanismerna för uppgiftsinsamling i varje medlemsstat. Efter översikten över undersökningens resultat redogörs i **kapitel 20** kortfattat för de viktigaste teoretiska förklaringarna till rasistiskt våld, med utgångspunkt i kriminologi och därmed förbundna ämnesområden. I kapitlet hänvisas kort till kulturella och brottsliga sammanhang där sannolikheten är stor att rasistiska våldsbrott inträffar, som ett försök att ytterligare förstå uppgifterna för var och en av landsprofilerna. I **kapitel 21** behandlas medlemsstaternas åtgärder mot rasistiskt våld. Där undersöks vilka hinder som finns mot en effektiv insamling av uppgifter om rasistiskt våld och det ges en översikt över politisk och strategisk inverkan på registreringen av incidenter av rasistiskt våld. Kapitlets grundpelare är redogörelsen för vad som avses med ”god praxis” inom ramen för åtgärderna mot rasistiskt våld och det ges valda exempel på god praxis i medlemsstaterna. Initiativen bedöms på ett kritiskt sätt med hänsyn till innovativa och traditionella straffrättsliga åtgärder mot rasistiskt våld. På grundval av rapportens centrala kritik, nämligen att insamlingen av uppgifter om rasistiskt våld är otillräcklig, ges i slutet av kapitlet ett antal rekommendationer till hur uppgiftsinsamlingen kan bli bättre.

Rapporten har också två bilagor. Den första innehåller en översikt över befolkningen (nationella och icke nationella medborgare) i var och en av medlemsstaterna. Den andra bilagan innehåller information om mekanismer för insamling av uppgifter om rasistiskt våld i de tio nya medlemsstaterna.

VIKTIGA RESULTAT

Insamlingen av uppgifter om rasistiska brott och våldshandlingar skiljer sig mycket åt mellan medlemsstaterna. Skillnaderna beror huvudsakligen på

- huruvida medlemsstaterna samlar in uppgifter om icke-medborgare och etniska minoriteter, och i synnerhet om straffbara handlingar enligt lagstiftningen betraktas som specifikt ”rasistiskt motiverade”, och
- huruvida medlemsstaterna fokuserar på rasistiska brott och våldshandlingar som ett socialt problem som behöver åtgärdas.

Det finns därför inga länder som har helt jämförbara uppgifter.

Officiella mekanismer för uppgiftsinsamling

På grundval av den information som Raxens nationella kontaktpunkter fått tillgång till finns det tre medlemsstater – **Grekland, Italien och Portugal** - som *inte har några officiella straffrättsliga uppgifter om rasistiska brott/våldshandlingar*, eller några uppgifter om diskriminering som omfattar rasistiska brott och våldshandlingar. **Spanien** lämnade endast begränsade uppgifter om rasistiska/främlingsfientliga handlingar för 2001 efter uppmaning från den spanska kontaktpunkten.

Belgiens, Luxemburgs och Nederländernas uppgiftsinsamling är inriktad på rapporter om ”diskrimineringsbrott”. Medan Luxemburgs uppgiftsinsamling är begränsad har Belgien och Nederländerna goda mekanismer för att registrera en mängd olika fall av diskriminering. Belgien kan också fastställa antalet diskrimineringsklagomål som rör rasistiskt våld, medan Nederländerna kan visa huruvida anmälningarna rör muntliga yttranden och extremistiska grupperns verksamhet.

Österrikes och Tysklands metoder för uppgiftsinsamling är inriktade på extremistiska grupperns verksamhet och därmed förbundna handlingar, som strider mot författningen. Uppgifterna från Österrike ger inga detaljer om rasistiska våldsbrott, men detta framgår däremot av uppgifterna från Tyskland. Uppgiftsinsamlingen i **Danmark** är, i mindre omfattning, inriktad på klagomål som rör hatfylld tal/rasistiska yttranden och extremistiska grupperns verksamhet, även om det också finns uppgifter om arten av våldscidenter med rasistiskt motiv. **Sverige** tar också upp extremistiska grupperns verksamhet, men då i en bredare insamling av uppgifter om rasistiskt våld, där man kan fastställa omfattningen av de extremistiska gruppernas inblandning i rasistiska brott/våldshandlingar.

Finland, Frankrike, Irland och Storbritannien har omfattande mekanismer för uppgiftsinsamling som kan avslöja en hel del om omfattningen och/eller arten av rasistiskt våld. Uppgifterna från Finland är begränsade till 2002, men de ger en ordentlig överblick över och uppskattning av rasistiskt motiverade brott och våldsbrott.

På grundval av ovanstående kan de officiella mekanismerna för insamling av straffrättsliga uppgifter om rasistiska brott/våldshandlingar (och därmed förbunden verksamhet) beskrivas enligt följande:

Officiella mekanismer för insamling av straffrättsliga uppgifter om rasistiska brott/våldshandlingar

Otillräcklig eller obefintlig insamling av uppgifter under åren 2001, 2002, 2003 och 2004	Delvis insamling av uppgifter eller uppgifter inriktade på allmän diskriminering	Tillfredsställande eller utmärkta mekanismer för uppgiftsinsamling	Tillfredsställande insamling av uppgifter med inriktning på extrema högergruppers verksamhet/hatfylld tal
Grekland	Belgien	Danmark	Österrike
Italien	Nederländerna	Finland	Tyskland
Luxemburg		Frankrike	
Portugal		Irland	
Spanien		Storbritannien	
		Sverige	

Officiella uppgifter och underrapportering om rasistiskt våld

Eftersom många nationella kontaktpunkter uppger att det är ett problem med rasistiska brott och våldshandlingar i deras länder, förefaller det som om incidenterna av rasistiska brott och våldshandlingar inte rapporteras i tillräcklig grad. Endera finns det inte något officiellt system för att registrera rasistiska våldshandlingar (Grekland, Portugal och Italien) eller också är systemet inte tillräckligt effektivt.

En mycket liten mängd officiella primärdata eller brist på uppgifter om rasistiska brott och våldshandlingar kan därför vara tecken på ineffektiva mekanismer för uppgiftsinsamling, snarare än att de rasistiska brotten och våldshandlingarna skulle ligga på en låg nivå.

Trender för de officiella uppgifterna

Medlemsstaterna använder sig av olika officiella system för att samla in uppgifter om rasistiska brott och våldshandlingar. Det är därför missledande att försöka jämföra ländernas primärdata. De tillgängliga uppgifterna kan istället tolkas på ett mer meningsfullt sätt genom att jämföra dem mellan olika år för en och samma medlemsstat. På grundval av procentuella förändringar i de insamlade uppgifterna mellan åren kan man då se om anmälningarna/registreringarna rörande rasistiska brott och våldshandlingar, med användning av samma mekanismer för uppgiftsinsamling, ökar eller minskar.

Sju medlemsstater som har uppgifter om anmälningar/registreringar av rasistiska brott under åren 2001, 2002 och 2003 – Danmark, Tyskland, Irland,

Nederländerna*, Österrike, Sverige och Storbritannien – och där det är möjligt att analysera trenden för varje medlemsstat.

* Både Belgien och Nederländerna lämnar uppgifter om allmän diskriminering. Enligt uppgifterna från de nationella kontaktpunkterna förefaller det emellertid som om de nederländska uppgifterna är mer fokuserade på rasistiskt våld, medan Belgiens uppgifter är mer allmänt omfattande. Därför beslöts att Belgiens uppgifter inte skulle tas med i kartläggningen av trenderna.

Trender över tiden, 2001-2003

Officiella anmälningar/registreringar som rör rasistiska brott/våldshandlingar och därmed förbunden verksamhet ⁽³⁾

	Förändring i % 2001-2002	Förändring i % 2002-2003	Förändring i % 2001-2003
Österrike	- 11,9	- 6,2	- 17,4
Danmark	- 41,4	- 23,5	- 55,2
Tyskland	- 12,2	- 10,5	- 21,4
Irland	+ 137,2	- 20,6	+ 88,4
Nederländerna	+ 22,2	- 15,7	+ 3,0
Sverige	- 15,4	+ 2,1	- 13,6
Storbritannien ⁽⁴⁾	+ 2,4	- 9,7	- 7,6

Fem av de sju medlemsstaterna upplevde en *allmän minskning* av antalet anmälningar/registreringar av rasistiska brott och våldshandlingar (och därmed förbunden verksamhet) under perioden 2001-2003.

Två av de sju medlemsstaterna upplevde en *allmän ökning* av antalet anmälningar/registreringar av rasistiska brott och våldshandlingar (och därmed förbunden verksamhet) under perioden 2001-2003.

Det är lämpligare att titta på trenderna för de insamlade uppgifterna för varje enskild medlemsstat än att försöka jämföra olika datauppsättningar mellan medlemsstaterna. De procentuella förändringarna kan visa på en faktisk ökning eller minskning av antalet incidenter av rasistiska brott och våldshandlingar, men de kan också spegla förändringar i förfarandena för registrering. De medlemsstater som har genomgående låga siffror, t.ex. Danmark och Irland, kan i gengäld

⁽³⁾ Uppgifterna i tabellen är **inte** jämförbara mellan medlemsstaterna. Källorna anges i bilagan till sammanfattningen och i huvudrapporten. Den högsta officiella siffran för varje medlemsstat har använts.

⁽⁴⁾ Uppgifter för England och Wales.

rapportera om drastiska procentuella öknings eller minskningar av antalet anmälningar/registreringar av rasistiska brott och våldshandlingar på grundval av mycket få incidenter.

Inofficiell uppgiftsinsamling

I jämförelse med de officiella mekanismerna för insamling av uppgifter finns det i de flesta medlemsstater vissa inofficiella mekanismer för insamling av uppgifter eller viss inofficiell forskning om rasistiska våldshandlingar och brott. Exempelvis har **Belgien, Frankrike, Grekland, Irland, Italien, Portugal, Österrike, Spanien och Sverige** vissa alternativa källor till information om rasistiska brott och våldshandlingar. **Luxemburg** saknar helt inofficiella uppgifter om rasistiska brott och våldshandlingar, vilket skulle kunna utgöra en värdefull informationskälla med tanke på landets brist på omfattande officiella uppgifter.

De flesta inofficiella uppgifter kommer från icke statliga organisationer med specialkompetens, som arbetar för att motverka problemet med rasistiska brott och våldshandlingar. Eftersom dessa organisationer inte har mycket resurser till förfogande är deras uppgiftsinsamling ofta begränsad och av kvalitativ natur. I regel görs anmälningar om incidenter direkt till en icke statlig organisation, eller också samlar organisationerna in beskrivande rapporter om incidenter från medierna. I de fall där officiella uppgiftskällor helt eller delvis saknas, har de icke statliga organisationerna emellertid en viktig funktion, eftersom de fäster uppmärksamheten på problemet och arten av rasistiska brott och våldshandlingar.

Jämfört med medlemsstaterna ovan har **Danmark, Tyskland, Nederländerna, Finland och Storbritannien** en mängd olika inofficiella källor till uppgifter om rasistiska brott och våldshandlingar, och viss forskning sträcker sig långt tillbaka i tiden. I dessa länder finns information från icke statliga organisationer och akademiska forskare, som är både kvantitativ och kvalitativ och som rör icke medborgares och andra utsatta minoritetsgruppers upplevelser av rasdiskriminering. Ett viktigt verktyg som använts i en del av dessa länder är intervjuundersökningar av offren. Då ställs direkta frågor till ett urval personer om deras upplevelser av diskriminering under en viss tidsperiod, och detta kan ge en mer exakt bild av rasdiskriminering än officiell polisstatistik.

På grundval av det ovannämnda kan de inofficiella mekanismerna för insamling av straffrättsliga uppgifter om rasistiska brott/våldshandlingar (och därmed förbunden verksamhet) beskrivas utifrån följande breda kategorier:

inofficiell uppgiftsinsamling/forskning rörande rasistiska brott/våldshandlingar

Otillräckliga inofficiella uppgiftskällor	Vissa inofficiella uppgiftskällor	En mängd olika inofficiella uppgiftskällor
Luxemburg	Österrike	Danmark
	Belgien	Finland
	Frankrike	Tyskland
	Grekland	Nederländerna
	Irland	Storbritannien
	Italien	
	Portugal	
	Spanien	
	Sverige	

Vilka är offren? – Vilka är förövarna?

De officiella uppgifterna, där sådana finns, har en tendens att kategorisera offren efter nationalitet. I några medlemsstater klassificeras anmälningarna av rasistiska brott och våldshandlingar efter religion, till exempel antisemitiska eller antimuslimska incidenter.

Inofficiella uppgiftskällor, som till exempel de icke statliga organisationernas rapporter och undersökningar, har en tendens att vara mer detaljerade i beskrivningen av offren, och ibland av gärningsmännen, än de officiella uppgifterna.

När resultaten från både de officiella och de inofficiella undersökningarna slås samman kan man göra följande breda generaliseringar:

De mest utsatta grupperna, som kunde fastställas, var (i bokstavsordning) etniska minoriteter bland den nationella befolkningen, illegala invandrare, judar, muslimer, nordafrikaner, människor från f.d. Jugoslavien, flyktingar/asylsökande, romer/sinter/zigenare.

Huvudgärningsmännen tenderar att vara unga män, medlemmar av extremistiska organisationer med politiska motiv *och* andra personer som inte är anslutna till sådana grupper.

De senaste rönen från några nationella kontaktpunkter (**Frankrike, Nederländerna, Sverige**) tyder på att merparten av de rasistiska brotten och våldshandlingarna inte kan tillskrivas de extremistiska grupperna. Även om de extremistiska grupperna möjligen är mer försiktiga med att dölja sin verksamhet,

kan det också vara så att det finns en trend mot att rasistiska brott och våldshandlingar begås av personer som inte nödvändigtvis är anslutna till sådana grupper. Med detta i åtanke är det viktigt att noggrant följa upp alla märkbara trender i rapporterna om rasistiska brott och våldshandlingar som kan tillskrivas vissa individer eller grupper, i synnerhet med hänsyn till senaste tidens händelser på lokal, nationell och internationell nivå, som kan utlösa rasistiska aktiviteter.

HINDER FÖR EN EFFEKTIV UPPGIFTSINSAMLING

En effektiv insamling av uppgifter om rasistiska brott och våldshandlingar hämmas framförallt av att anmälningarna och registreringarna sker i alltför liten utsträckning. Många medlemsstater har redan gjort goda insatser för att ta itu med problemet med rasistiska brott och våldshandlingar. Det kan vara alltifrån lagstiftande och praktiska åtgärder på det straffrättsliga området till gemenskapsbaserade åtgärder för reparativ rättvisa. Men den allmänna bristen på omfattande och tillförlitliga uppgifter gör det omöjligt att få en ordentlig uppfattning om problemets omfattning och art och hur det ska lösas effektivt.

Det finns ett antal faktorer som hjälper till att förklara varför vissa medlemsstater samlar in officiella uppgifter om rasistiska brott och våldshandlingar medan andra inte gör det. Det handlar om huruvida det finns en politisk och social fokusering på brottsoffren och i synnerhet offren för rasistiska brott; huruvida den politiska och sociala fokuseringen ligger på etniska minoritetsgrupper och icke-medborgare som ett socialt problem; huruvida det finns icke statliga organisationer som kan främja och stödja åtgärder mot rasistiska brott och *för* offren; huruvida polisen uppmuntras att agera som tjänsteleverantörer åt brottsoffren och i synnerhet åt offren för rasistiska brott; och huruvida en medlemsstat har en stark tradition av uppgiftsinsamling.

En viktig faktor i det ovannämnda är om offren för rasistiska brott och våldshandlingar känner att de kan vända sig till polisen för att anmäla fall av diskriminering. I de fall där polisen arbetar aktivt med att uppmuntra offren att anmäla incidenter är sannolikheten större att så sker, och på så vis ökar sannolikt antalet anmälda incidenter. Polisen kan emellertid bara registrera incidenter som rasistiska om lagstiftningen tillåter detta. I detta sammanhang kan människor anmäla incidenter av rasistiskt våld, men informationen tas bara med i systemet för uppgiftsinsamling om incidenterna enligt lagstiftningen kan kategoriseras som rasistiska eller rasistiskt motiverade.

Den officiella insamlingen av uppgifter om rasistiska brott och våldshandlingar hämmas i sin tur av bristen på eller, i de flesta medlemsstater, av ett förbud mot insamling av uppgifter som rör en persons etniska tillhörighet. Detta sker ofta med utgångspunkt i dataskyddet (se avsnitt 2.4 i huvudrapporten). Vid sidan om ovannämnda ofördelaktiga faktorer för uppgiftsinsamling har vissa medlemsländers historia, t.ex. Österrike och Tyskland, bidragit till att insamling av uppgifter om etnisk tillhörighet hindrats av rädsla för att informationen skulle kunna användas i diskriminerande syfte, snarare än mot diskriminering. Även om

det finns vissa uppgifter om icke-medborgare i medlemsstaterna, saknas det uppgifter om upplevelserna hos medborgare som också tillhör etniska minoriteter i insamlingen av straffrättsliga uppgifter i så gott som alla EU-medlemsstater.

Bristen på uppgifter är ett problem både för de enskilda medlemsstaterna och för EU och dess institutioner, som föresatt sig att ta itu med och åtgärda problemet med rasistiska brott och våldshandlingar. Idealet är en insamling av uppgifter som möjliggör en jämförande översikt över problemet med rasistiska brott och våldshandlingar mellan medlemsstaterna. Eftersom medlemsstaterna, i de fall de samlar in uppgifter, använder sig av olika instrument och kategorier, är det i dagsläget emellertid inte möjligt att jämföra uppgifterna. Det bästa vi nu kan rikta in oss på är istället en jämförande analys av befintliga uppgifter på grundval av olika mekanismer för uppgiftsinsamling. Centrumets nätverk för uppgiftsinsamling (Raxen) uppnår för närvarande målet att göra en jämförande analys av uppgifter på grundval av olika typer av information som de enskilda medlemsstaterna lämnat.

REKOMMENDATIONER

Här ges ett antal rekommendationer för att öka kunskaperna om rasistiska brott och våldshandlingar i EU och därmed hur problemet effektivt kan åtgärdas. De omfattar både långsiktiga rekommendationer, som kan ses som idealnormer för medlemsstaterna att sträva efter, och kortsiktiga rekommendationer, som ger medlemsstaterna kortsiktiga och praktiskt genomförbara lösningar på problemet med att hantera och reagera på rasistiska brott och våldshandlingar.

Rekommendationerna kan till exempel omfatta det långsiktiga målet att standardisera lagstiftningen och insamlingen av uppgifter om rasistiska brott och våldshandlingar i alla EU-medlemsstaterna. Som jämförelse kan de kortsiktiga rekommendationerna bestå av att upprätta eller förbättra befintlig lagstiftning och insamling av straffrättsliga uppgifter om rasistiska brott och våldshandlingar i varje enskild medlemsstat. Men med tanke på att de flesta medlemsländer saknar effektiv lagstiftning och lämpliga mekanismer för uppgiftsinsamling kan till och med dessa kortsiktiga rekommendationer förefalla alltför ambitiösa.

Varje försök att ändra på hur lagstiftningen, straffrätten och det civila samhället reagerar på rasistiska brott och våldshandlingar kräver också att man fastställer kriterier för ”god praxis” på detta område. Detta innebär inte att beskriva aktiviteter som har betecknats som ”framgångsrika” – oftast av initiativtagarna – utan kräver snarare att man gör en noggrann analys av initiativ som tas inom lagstiftningen, straffrätten och det civila samhället för att ta reda på om de är effektiva när det gäller att bekämpa rasistiska brott och våldshandlingar och ge stöd till offren. **Resultaten i rapporten visar allmänt att de medlemsstater som har omfattande mekanismer för uppgiftsinsamling för övervakning av rasistiska brott och våldshandlingar också tenderar ha vidtagit en rad progressiva åtgärder för att bekämpa problemet och stödja offren.**

EU-medlemsstaterna kan skaffa sig mera kunskaper om effektiva åtgärder mot rasistiskt våld genom att hämta information om liknande projekt som genomförts i andra medlemsstater eller inom andra områden i sitt eget land. Det viktiga i detta utbyte av god praxis är de olika organens vilja att dela med sig av informationen, både den positiva och den negativa. Detta kan bara uppnås om system har införts för att övervaka och lämna information om omfattningen och arten av rasistiskt våld och om motåtgärderna.

På grundval av resultaten i rapportens jämförande översikt över rasistiskt våld i de tidigare 15 EU-medlemsstaterna är rapportens huvudrekommendationer följande:

Lagstiftning och uppgiftsinsamling – förbättra mekanismerna

RAMREKOMMENDATIONER (LÅNGSIKTIGA)

- **Tillåt insamling av uppgifter om etnisk tillhörighet/religion som kan fånga upp incidenter av rasistiska brott/våldshandlingar riktade mot nationella minoriteter.**
- **Standardisera lagstiftningen om rasistiska brott/våldshandlingar i EU-medlemsstaterna.**

Detta innebär att anta kommissionens förslag till rådets rambeslut om bekämpande av rasism och främlingsfientlighet⁽⁵⁾. Om förslaget antas skulle detta klart utgöra en ram för bestraffning av rasistiskt/främlingsfientligt våld som en brottslig handling, och betyda att rasistiska/främlingsfientliga motiv skulle betraktas som försvårande omständigheter och leda till högre straff.

Ett centralt mål med rambeslutet är att stärka de straffrättsliga åtgärder som syftar till att få medlemsstaternas lagar och förordningar om rasistiska och främlingsfientliga brott att närma sig varann.

Om medlemsstaterna antar rambeslutet, skulle detta stärka insamlingen av uppgifter om rasistiska brott/våldshandlingar i EU. En annan rekommendation är därför följande:

- **Standardisera insamlingen av uppgifter om rasistiska brott/våldshandlingar i EU-medlemsstaterna.**

PRAKTISKA REKOMMENDATIONER (KORTSIKTIGA)

De praktiska rekommendationerna är inriktade på jämförande analys av de befintliga uppgifterna.

De praktiska rekommendationerna för uppgiftsinsamling tar hänsyn till att olika datauppsättningar kan vara en god utgångspunkt för **jämförande analys**.

Centrumets Raxen-mekanism för uppgiftsinsamling och dess jämförande forskningsrapporter bygger i stor utsträckning på jämförande analys av olika uppsättningar av uppgifter. Värdet av detta arbete bör inte underskattas, med tanke på bristen på direkt jämförbara uppgifter.

Om man vill göra en jämförande analys av olika uppgiftskällor snarare än att försöka få fram direkt jämförbara uppgifter är följande att rekommendera:

⁽⁵⁾ KOM(2001) 664 slutlig - Förslag till rådets rambeslut om bekämpande av rasism och främlingsfientlighet.

- **Upprätta eller förbättra befintliga lagar om rasistiska brott/våldshandlingar i varje EU-medlemsstat.**
- **Upprätta eller förbättra befintliga mekanismer för insamling av straffrättsliga uppgifter om rasistiska brott/våldshandlingar i varje EU-medlemsstat.**

Alternativa mekanismer för insamling av uppgifter om rasistiska brott/våldshandlingar som ligger utanför det straffrättsliga området kan också övervägas. Följande kan då rekommenderas:

- **Genomför undersökningar om brott/brottsoffer**

Vid undersökningarna ställs direkta frågor till ett urval av personer om deras upplevelser av diskriminering. Frågorna kan omfatta rasistiska brott/våldshandlingar.

Brottsundersökningar gör det möjligt att samla in detaljerade uppgifter om vad det är som kännetecknar offren och även att samla in uppgifter om upprepade diskriminering (se kapitel 3 i huvudrapporten). Så länge deltagarna i undersökningen svarar anonymt och ger en allmän bild av diskrimineringen på grundval av gruppkännetecknen, följs reglerna för dataskydd (se avsnitt 2.4 i huvudrapporten).

Brottsundersökningar är kvantitativa verktyg för uppgiftsinsamling som möjliggör en analys av jämförbara uppgifter, om samma frågeformulär används i de olika länderna. Vid brottsundersökningar kan man också se trenderna över tiden, om samma undersökning görs varje år.

Följande kan då rekommenderas:

- **Stöd forskningen som bedrivs av icke statliga organisationer och akademiska forskare och som rör omfattningen och arten av rasistiska brott och våldshandlingar.**

Särskild uppmärksamhet bör ges till den kvalitativa forskningen som är inriktad på offrens och gärningsmännens kännetecken och som kritiskt undersöker genomförandet av straffrättsliga och icke straffrättsliga åtgärder.

Hänsyn kan också tas till upplevelserna av rasdiskriminering som en del av en process (eller helhet) av ständiga rasistiska trakasserier/hot/fall av diskriminering.

En insamling av djupgående kvantitativa och kvalitativa uppgifter från en rad olika källor kan bidra till att man får en noggrannare bild av omfattningen och arten av rasistiskt våld.

Med en förbättrad uppgiftsinsamling kan man få en noggrann beskrivning av kännetecknen hos gärningsmannen och offren, och man kan ta reda på om de

befintliga straffrättsliga åtgärderna mot rasistiskt våld riktar sig mot de rätta grupperna.

För effektiva straffrättsliga och icke straffrättsliga åtgärder

Vi kan inte avgöra hur effektiva eller framgångsrika de lagstiftningsmässiga och straffrättsliga åtgärderna mot rasistiska brott och våldshandlingar är, om det inte finns mekanismer för att bedöma dem. Omfattande kriterier för god praxis behöver fastställas i medlemsstaterna så att man kan göra en skönsmässig bedömning av åtgärderna.

Kritiska rapporter om praktiska åtgärder är emellertid sällsynta i de flesta medlemsstater.

STRATEGISKA REKOMMENDATIONER:

- **Ställ upp standardkriterier för god praxis i EU, så att det går att mäta genomförandet av och framgångarna med olika straffrättsliga och icke straffrättsliga åtgärder, som syftar till att bevaka, bekämpa och förhindra rasistiska brott/våldshandlingar.**
- **Utarbeta standardkriterier för god praxis i EU med hänsyn till lagstiftning, straffrättslig praxis, icke statliga organisationers insatser och akademisk forskning.**

Dessa rekommendationer syftar till att fastställa om lagstiftningsmässiga och praktiska åtgärder har en positiv inverkan när det gäller att bekämpa rasistiska brott/våldshandlingar.

De kräver övervakningsmekanismer som ställer svåra frågor, till exempel med hänsyn till

- verkningarna av initiativen när det gäller rasistiska brott/återfall,
- verkningarna av initiativen när det gäller offren för rasistiska brott,
- verkningarna av ny lagstiftning när det gäller avkunnandet av domar,
- andelen anmälda fall och andelen fall där åtal väckts/dom avkunnats.

PRAKTISKA REKOMMENDATIONER (KORTSIKTIGA):

Precis som vid försöket att standardisera straffrätten genom förslaget till rådets rambeslut om bekämpande av rasism och främlingsfientlighet, är det lättare sagt än gjort att ta fram standardkriterier för god praxis. Med tanke på att varje medlemsstat har sin egen historia och sitt eget synsätt på sociala problem, däribland rasistiskt våld, är det inte lätt att enas om enhetliga kriterier för god praxis. I de praktiska rekommendationerna föreslås därför följande:

- **Utarbeta och inför kriterier för god praxis på nationell nivå.**

Dessa bör vara allmänt hållna idealnormer, som skall följas i varje skede av utvecklingen, genomförandet och uppföljningen av projekten. Nationella normer bör spegla de begränsningar och möjligheter som hör ihop med varje medlemsstats rättskultur och rättsliga historia.

- **Utarbeta och inför kriterier för god praxis för varje enskilt projekt.**

Varje projekt bör innehålla riktlinjer för god praxis, som skall följas i varje skede under projektets gång.

- **Gör en jämförande analys av liknande projekt, t.ex. initiativ till ungdomsprogram för att omskola unga personer som gjort sig skyldiga till rasistiska handlingar, eller polisinitiativ för att tillgodose behoven hos offren för rasistiskt våld.**

Om möjligt bör projekten "matchas" för att underlätta jämförelsen. Matchningen kan göras på grundval av ärende, urvalsgrupp, plats osv.

- **Utöka ombudsmannens och andra (både officiella och halvofficiella) nationella tillsynsmyndigheters roll inom området för uppgiftsinsamling, anmälningar och redogörelser i samband med incidenter av rasistiska brott/våldshandlingar.**

Särskild hänsyn bör tas till de offentligt anställdas roll, som t.ex. anställda vid invandrarmyndigheter och polisen, när det gäller deras attityder till rasistiskt våld och sätt att hantera incidenter av rasistiskt våld.

De europeiska uppgifterna om och åtgärderna mot rasistiska brott och våldshandlingar skulle på det hela taget bli väsentligt bättre om EU-medlemsstaterna tog fasta på några av ovanstående rekommendationer.

BILAGA

Officiella uppgifter om rasistiska brott/diskriminering

Antalet fall av rasistiska brott/våldshandlingar som anmälts av officiella källor i medlemsstaterna (eller uppgifter om diskriminering när andra uppgifter inte är tillgängliga) ⁽⁶⁾

Medlemsstat	Uppgiftskälla	Uppgifter för 2001	Uppgifter för 2002	Uppgifter för 2003	Uppgifter för 2004 Senast tillgängliga uppgifter
Belgien	Centrumet för likabehandling och bekämpning av rasism (CEOOR) ⁽⁷⁾	1 246 anmälningar om rasdiskriminering, som kan omfatta våld	1 316 anmälningar om rasdiskriminering, som kan omfatta våld	1 827 anmälningar om rasdiskriminering, som kan omfatta våld	INGA uppgifter tillgängliga
Danmark	Polisen	65 klagomål som rör hatfyllt tal/rasistiska yttranden	36 klagomål som rör hatfyllt tal/rasistiska yttranden	28 klagomål som rör hatfyllt tal/rasistiska yttranden	Första tre kvartalen 2004 24
	PET (danska polisens underrättelsetjänst)	116 brott med misstanke om rasistiska motiv	68 brott med misstanke om rasistiska motiv varav (enligt Raxen-klassificering med hänsyn till PET-kategorier) mordbrand 4; trakasserier 20; vandalism 19; propaganda 8; hot 8; oro 1; fysiskt angrepp 8.	52 brott med misstanke om rasistiska motiv varav (enligt Raxen-klassificering med hänsyn till PET-kategorier) mordbrand 4; trakasserier 14; vandalism 9; propaganda 12; hot 9; fysiskt angrepp 4.	Fram till 24.11.2004 24

⁽⁶⁾ Siffrorna i tabellen är inte direkt jämförbara mellan medlemsstaterna eftersom de kommer från olika källor. Källa: Rapporter från Raxens nationella kontaktpunkter 2001-2004.

⁽⁷⁾ CEOOR betraktas här som halvofficiellt.

Medlemsstat	Uppgiftskälla	Uppgifter för 2001	Uppgifter för 2002	Uppgifter för 2003	Uppgifter för 2004
Tyskland	Den nationella myndigheten för inre säkerhet Polisen	14 725 brott registrerade som "politiskt motiverade brott som begåtts av högerextremister" Ingen uppdelning i Raxen3	12 933 brott registrerade som "politiskt motiverade brott som begåtts av högerextremister", varav 940 "våldsbrott". Av dessa 12 933 brott klassificerades 10 902 som "brott som begåtts av extremister", och 772 som "våldsbrott som begåtts av extremister". Av dessa 12 933 brott var 2 789 främlingsfientliga brott, varav 512 våldsbrott, och 1 594 var antisemitiska brott, varav 30 våldsbrott.	11 576 brott registrerade som "politiskt motiverade brott som begåtts av högerextremister" varav 845 "våldsbrott". Av dessa 11 576 brott klassificerades 10 792 som "brott som begåtts av extremister", och av dessa klassificerades 759 som "våldsbrott som begåtts av extremister". Av dessa 11 576 brott var 2 431 främlingsfientliga brott, varav 465 våldsbrott, och 1 226 var antisemitiska brott, varav 38 våldsbrott.	De första tio månaderna 2004 (januari-oktober) 6 474 brott registrerade som "politiskt motiverade brott som begåtts av högerextremister", varav 397 våldsbrott. Av dessa 6 474 brott var 1 208 främlingsfientliga brott, varav 203 våldsbrott.
Grekland	INGA officiella uppgifter	INGA officiella uppgifter	INGA officiella uppgifter	INGA officiella uppgifter	INGA officiella uppgifter
Spanien	Civilgardet Det finns inga officiella uppgifter. Uppgifter för 2000 och 2001 lämnade till den nationella kontaktpunkten på begäran.	66 rasistiska/främlingsfientliga handlingar anmälda. 37 av dessa avsåg fysiskt våld, 14 avsåg skador på egendom och 15 avsåg kränkningar och hot.	INGA uppgifter tillgängliga	INGA uppgifter tillgängliga	INGA uppgifter tillgängliga

Medlemsstat	Uppgiftskälla	Uppgifter för 2001	Uppgifter för 2002	Uppgifter för 2003	Uppgifter för 2004
Frankrike	Inrikesministeriet	INGA uppgifter tillgängliga	<p>Totalt 1 305 anmälningar om rasistiska, främlingsfientliga <i>och</i> antisemitiska hot och handlingar avsedda att skrämja, varav 313 handlingar.</p> <p>Av de 1 305 hoten/handlingarna var 924 riktade mot det judiska samfundet.</p> <p>Av de 313 handlingarna var 193 riktade mot det judiska samfundet.</p>	<p>Totalt 828 fall av rasistiska, främlingsfientliga <i>och</i> antisemitiska hot och handlingar.</p> <p>232 anmälningar om rasistiska och främlingsfientliga hot och handlingar avsedda att skrämja, varav 92 handlingar.</p> <p>Därutöver förekom 127 handlingar och 469 hot riktade mot det judiska samfundet.</p>	<p>Första halvåret 2004: Totalt 829 fall av rasistiska, främlingsfientliga <i>och</i> antimuslimska hot och handlingar.</p> <p>256 anmälningar om rasistiska och främlingsfientliga hot och handlingar avsedda att skrämja, varav 95 handlingar.</p> <p>Därutöver förekom 135 handlingar och 375 hot riktade mot det judiska samfundet.</p> <p>Därutöver förekom 63 hot och handlingar avsedda att skrämja, som var riktade mot den muslimska folkgruppen.</p>
Irland	Polisen	43 anmälda incidenter med rasistiskt motiv, av vilka 27 var våldsrelaterade.	102 anmälda incidenter med rasistiskt motiv, av vilka 80 var våldsrelaterade.	81 anmälda incidenter med rasistiskt motiv, av vilka 53 var våldsrelaterade.	EJ tillgängliga
Italien	INGA officiella uppgifter	INGA officiella uppgifter	INGA officiella uppgifter	INGA officiella uppgifter	INGA officiella uppgifter

Medlemsstat	Uppgiftskälla	Uppgifter för 2001	Uppgifter för 2002	Uppgifter för 2003	Uppgifter för 2004
Luxemburg	Polisen	16 registrerade klagomål som rör rasdiskriminering	11 registrerade klagomål som rör rasdiskriminering	INGA uppgifter tillgängliga	INGA uppgifter tillgängliga
Nederländerna	Det nationella expertcentrumet för frågor om diskriminering (LECD)	198 registrerade diskrimineringsbrott, varav 167 var muntliga yttranden och 20 begicks av högerextremistiska grupper.	242 registrerade diskrimineringsbrott, varav 191 var muntliga yttranden och 8 begicks av högerextremistiska grupper.	204 registrerade diskrimineringsbrott, varav 154 var muntliga yttranden (inga ytterligare uppgifter tillgängliga).	INGA uppgifter tillgängliga
Österrike	Polisen Inrikesministeriet Justitieministeriet	528 klagomål mot enskilda personer beträffande en rad förbjudna rasistiska/främlingsfientliga handlingar. 335 brott med högerextremistiska, främlingsfientliga eller antisemitiska motiv	465 klagomål mot enskilda personer beträffande en rad förbjudna rasistiska/främlingsfientliga handlingar. 326 brott med högerextremistiska, främlingsfientliga eller antisemitiska motiv	436 klagomål mot enskilda personer beträffande en rad förbjudna rasistiska/främlingsfientliga handlingar. 299 brott med högerextremistiska, främlingsfientliga eller antisemitiska motiv	INGA uppgifter tillgängliga
Portugal	INGA officiella uppgifter	INGA officiella uppgifter	INGA officiella uppgifter	INGA officiella uppgifter	INGA officiella uppgifter

Medlemsstat	Uppgiftskälla	Uppgifter för 2001	Uppgifter för 2002	Uppgifter för 2003	Uppgifter för 2004
Finland	Polisen	448 anmälningar av brott riktade mot utlänningar eller minoriteter tillskrevs ett rasistiskt motiv. INGA ytterligare uppgifter tillgängliga	3 367 anmälningar av brott riktade mot utlänningar eller etniska minoriteter, varav 367 hade ett rasistiskt motiv. Av dessa rasistiskt motiverade brott avsåg 38 % fysiskt våld och fysiska angrepp, och 18 % skador och andra oroligheter.	INGA uppgifter tillgängliga	INGA uppgifter tillgängliga
Sverige	Säkerhetspolisen	2 670 registrerade främlingsfientliga brott (ej antisemitiska), varav 25 grova angrepp, 409 angrepp, 1 038 hot/trakasserier, 134 fall av vandalism, 74 fall av väggklotter. 115 registrerade antisemitiska brott, varav 1 grovt angrepp, 7 angrepp, 41 hot/trakasserier, 8 fall av vandalism, 12 fall av väggklotter.	2 260 registrerade främlingsfientliga brott, varav 1 mord, 16 grova angrepp, 334 angrepp, 855 hot/trakasserier, 73 fall av vandalism, 58 fall av väggklotter. 131 registrerade antisemitiska brott, varav 1 grovt angrepp, 5 angrepp, 47 hot/trakasserier, 11 fall av vandalism, 10 fall av väggklotter.	2 308 registrerade främlingsfientliga brott, varav 27 grova angrepp, 356 angrepp, 878 hot/trakasserier, 101 fall av vandalism, 64 fall av väggklotter, 128 registrerade antisemitiska brott, varav 3 angrepp, 35 hot/trakasserier, 9 fall av vandalism, 10 fall av väggklotter.	INGA uppgifter tillgängliga

Medlemsstat	Uppgiftskälla	Uppgifter för 2001	Uppgifter för 2002	Uppgifter för 2003	Uppgifter för 2004
Storbritannien (<i>uppgifter för England och Wales</i>)	Polisen/åklagarmyndigheten (CPS)/inrikesministeriet	Uppgifter för perioden 2000-2001	Uppgifter för perioden 2001-2002	Uppgifter för perioden 2002-2003	Uppgifter för perioden 2003-2004
	Åklagarmyndigheten (CPS)/inrikesministeriet	53 092 rasistiska incidenter <u>anmälda</u> till polisen 25 116 rasistiska brott <u>registrerade</u> av polisen Av dessa brott med rasistiska motiv fanns 3 176 fall av kroppsskador, 12 468 fall av trakasserier, 4 711 fall av allmänna angrepp, 1 765 fall av skadegörelse av bostad, 985 fall av skadegörelse av annan byggnad än bostad, 1 399 fall av skadegörelse av fordon, 612 fall av annan skadegörelse.	54 370 rasistiska incidenter <u>anmälda</u> till polisen 30 084 rasistiska brott <u>registrerade</u> av polisen Av dessa brott med rasistiska motiv fanns 3 463 fall av kroppsskador, 14 975 fall av trakasserier, 5 164 fall av allmänna angrepp, 2 228 fall av skadegörelse av bostad, 1 547 fall av skadegörelse av annan byggnad än bostad, 1 885 fall av skadegörelse av fordon, 822 fall av annan skadegörelse.	49 078 rasistiska incidenter <u>anmälda</u> till polisen 31 035 brott med rasistiska /religiösa motiv <u>registrerade</u> av polisen Av dessa brott med rasistiska/religiösa motiv fanns 4 352 fall av kroppsskador, 16 696 fall av trakasserier, 4 491 fall av allmänna angrepp, 2 044 fall av skadegörelse av bostad, 1 152 fall av skadegörelse av annan byggnad än bostad, 1 524 fall av skadegörelse av fordon, 776 fall av annan skadegörelse.	52 694 rasistiska incidenter <u>anmälda</u> till polisen 35 022 brott med rasistiska /religiösa motiv <u>registrerade</u> av polisen Av dessa brott med rasistiska/religiösa motiv fanns 4 840 fall av kroppsskador, 20 584 fall av trakasserier, 4 017 fall av allmänna angrepp, 1 981 fall av skadegörelse av bostad, 1 162 fall av skadegörelse av annan byggnad än bostad, 1 602 fall av skadegörelse av fordon, 836 fall av annan skadegörelse.
	CPS		Åtal väcktes mot 2 674 personer för brott med rasistiska motiv	Åtal väcktes mot 3 116 personer för brott med rasistiska motiv	
	Inrikesministeriet	2 120 rasistiska incidenter i <u>fängelse</u>	4 597 rasistiska incidenter i <u>fängelse</u>	5 784 rasistiska incidenter i <u>fängelse</u>	

